

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **S. H.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jaromírem Jeřábkem
sídlem Staré náměstí 67, Rychnov nad Kněžnou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, č. j. 106281/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, č. j. 106281/2022/KUSK, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Jeřábka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrokovou část rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 8. 2022, č. j. MEUPDY/0058864/DOP/2022/PHA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit porušením § 3 odst. 3 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

a) téhož zákona, neboť dne **30. 10. 2021** řídil na pozemní komunikaci vozidlo, ačkoliv měl předtím podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu pozbyt řidičské oprávnění nabytím právní moci rozhodnutí, kterým mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Změna výrokové části prvostupňového rozhodnutí provedená žalovaným spočívala toliko v opravě data, k němuž rozhodnutí, na základě kterého žalobce řidičské oprávnění pozbyl, nabylo právní moci. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona uložen správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 12 měsíců. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnost za přestupky“) ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
4. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť byl pro tento postup dán důvod dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. S rozhodnutím věci bez nařízení jednání nadto účastníci řízení vyslovili implicitní souhlas – (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatný obsah správního spisu

5. Dne 10. 11. 2021 oznámilo dálniční oddělení odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit žalobce, který měl dne 30. 10. 2021 v 15:07 h na dálnici D11 na 50. km ve směru jízdy na Hradec Králové řídit osobní vozidlo mezinárodní poznávací značky X, registrační značky X, přičemž policejní hlídka lustrací řidiče zjistila, že žalobci byl příkazem Městského úřadu Hranice ze dne 6. 9. 2021, č. j. OVV/39859/21-2/Lš-193 (dále jen „příkaz MěÚ Hranice“), pravomocně uložen správní trest zákazu řízení všech motorových vozidel. Jak plyne z úředního záznamu policejního orgánu připojeného k oznámení přestupku, žalobce od počátku uváděl, že si není zákazu řízení motorových vozidel vědom. Policejní orgán k oznámení přestupku připojil rovněž výpis z evidenční karty řidiče, z něhož se podává, že se žalobce dne 1. 7. 2021 v Hranicích dopustil přestupku, za který mu byl v příkazním řízení vedle pokuty uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, a to na dobu od 22. 9. 2021 do 22. 5. 2022. Policejní orgán připojil k oznámení přestupku rovněž kopii příkazu MěÚ Hranice s vyznačením doložky právní moci (22. 9. 2021) a kopii doručanky. Z ní vyplývá, že příkaz byl dne **13. 9. 2021** doručen bratrovi žalobce (panu M.), a to na základě blíže nespecifikované plné moci.
6. Příkazem ze dne 3. 12. 2021 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, a to pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Proti příkazu podal žalobce odpor, čímž došlo ke zrušení

příkazu a správní orgán I. stupně tudíž pokračoval v řízení. V průběhu přestupkového řízení pak žalobce prostřednictvím svého zástupce uváděl, že mu příkaz MěÚ Hranice nebyl nikdy oznámen, protože jej převzal jeho polorodý bratr, u něhož má po dobu svého pobytu ve X ohlášen trvalý pobyt. Bratr však nebyl oprávněn zásilku s příkazem MěÚ Hranice převzít. Žalobce o tomto rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz činnosti, vůbec nevěděl.

7. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán I. stupně žalobce opětovně vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil přestupku minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Dle správního orgánu I. stupně měl žalobce dbát o svá práva, a pokud se pravidelně vrací do České republiky, měl aktivně zjišťovat, zda již nebylo o přestupku ze dne 1. 7. 2021 rozhodnuto. Pokud navíc žalobci vznikají problémy s doručováním, měl si zřídit datovou schránku.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalobce trval na tom, že se přestupku spočívajícího v nerespektování trestu zákazu činnosti nedopustil, neboť o příkazu MěÚ Hranice neměl do doby, než byl dne 30. 10. 2021 kontrolován policejní hlídkou, ponětí. Pan M. nemohl poštovní doručovatelce žádnou plnou moc předložit, neboť žádná plná moc, která by jej opravňovala k přebírání zásilek adresovaných žalobci, neexistuje. Žalovaný však námitkám žalobce nepřisvědčil a v meritu prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že příkaz MěÚ Hranice doručoval žalobci na adresu jeho trvalého pobytu, kde zásilku převzal pan M., a to na základě plné moci. Ověření plné moci při předávání zásilky bylo plně v kompetenci provozovatele poštovních služeb. Pokud žalobci vyvstala pochybnost o doručení písemnosti, měl námitku, že plnou moc panu M. neudělil, uplatnit v rámci reklamace u provozovatele poštovních služeb.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce v žalobě nadále tvrdí, že skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v nerespektování zákazu řízení nenaplnil, neboť mu příkaz nebyl platně oznámen, a toto rozhodnutí jako takové proto ani nenabývalo právní moci. Žalobce tvrdí rovněž to, že při projednávání přestupku v Hranicích v rámci svého vyjádření nechal policejní hlídku poznamenat požadavek, aby mu písemnosti byly doručovány na adresu bydliště jeho matky v X.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že příkaz MěÚ Hranice nabyl – jak vyplývá z doložky na tomto rozhodnutí uvedené – právní moci dne **22. 9. 2021**. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný byl touto skutečností vázán. Žalobce nemůže nabytí právní moci příkazu MěÚ Hranice zpochybňovat v řízení o jiném přestupku. Pro takové případy existují opravné prostředky v rámci původního řízení, včetně mimořádných opravných prostředků.

Posouzení žaloby

11. Žalobce v žalobě vymezil jediný žalobní bod. Tvrdí, že se dne 30. 10. 2021 přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nemohl dopustit, neboť mu příkaz MěÚ Hranice, kterým mu byl uložen zákaz činnosti (zákaz řízení všech motorových vozidel), nebyl do té doby oznámen, neboť jej převzala osoba, která k tomu nebyla oprávněná. Žalobce dle svých slov neměl o existenci příkazu MěÚ Hranice dne 30. 10. 2021 tušení.

12. Dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu platí, že *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.*
13. Dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„[d]ržitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl (...) příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.*
14. Pro posouzení otázky, zda se žalobce dne 30. 10. 2021 dopustil přestupku spočívajícího v nerespektování zákazu činnosti, či nikoliv, je tedy nutné zjistit, zda předtím nabyl právní moci a zda se stal vykonatelným příkaz MěÚ Hranice. Jak plyne z příslušných ustanovení správního řádu, tento příkaz nabyl právní moci za předpokladu, že byl žalobci platně oznámen a žalobce proti němu nepodal v osmidenní zákonné lhůtě odpor. V takovém případě se stal příkaz MěÚ Hranice pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (§ 73 odst. 1 a § 150 odst. 5 správního řádu).
15. Soud nesouhlasí se žalovaným, že se správní orgány v nyní projednávané věci nemohly otázkou nabytí právní moci příkazu MěÚ Hranice zabývat. Na citovaném rozhodnutí je sice vyznačena doložka právní moci, ovšem pokud žalobce právní moc a vykonatelnost příkazu MěÚ Hranice relevantně zpochybnil, bylo naopak povinností správních orgánů se s námitkami žalobce vypořádat. Otázka, zda příkaz MěÚ Hranice nabyl skutečně právní moci, je totiž klíčová z hlediska posouzení toho, zda vůbec mohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu – tedy jestli vůbec mohl být coby objekt přestupku ohrožen či porušen nějaký zájem chráněný zákonem (v daném případě zájem společnosti na řádném výkonu rozhodnutí orgánu veřejné moci).
16. Dle § 20 odst. 2 správního řádu platí, že *„[p]ísemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.*
17. V daném případě vyšly správní orgány z toho, že příkaz MěÚ Hranice byl doručen osobě, kterou žalobce k přijetí písemnosti zmocnil za podmínek uvedených ve shora citovaném ustanovení. Tento závěr učinily na základě poznámky „BRATR – plná moc“, která je na doručence uvedena ve vztahu k osobě pana M., který dne 13. 9. 2021 zásilku s příkazem MěÚ Hranice osobně převzal.
18. V této souvislosti považuje soud za nutné připomenout, že doručenka obecně – nestanoví-li zákon jinak – není veřejnou listinou.¹ Doručenka připojená k příkazu MěÚ Hranice představuje listinu soukromou. Tato skutečnost sice sama o sobě neznamená, že doručenka nemá důkazní váhu, na druhou stranu pokud žalobce údaje na ní zanesené relevantně zpochybnil (znevěrohodnil) předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality

¹ Doručenka byla veřejnou listinou pouze do 1. 7. 2000, kdy nabyl účinnosti zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách. Po tomto datu přestaly být poštovní doručky veřejnou listinou a staly se pouze listinou soukromou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 30/2013 - 34). Doručenka je však veřejnou listinou tehdy, stanoví-li tak zákon. Např. dle § 51 odst. 1 daňového řádu platí, že doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je **veřejnou listinou**. Daňový řád tedy explicitně stanoví, že doručenka, je-li řádně vyplněná, se považuje za veřejnou listinu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, č. j. 6 Afs 200/2020 - 33). Žádné obdobné ustanovení však správní řád neobsahuje.

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 30/2013-34), nemohly správní orgány brát doručenkou bez dalšího za „bernou minci“. Protože se správní orgány ve svých rozhodnutích s námitkou žalobce, že pan M. nebyl oprávněn zásilku s příkazem MěÚ Hranice převzít, nevypořádaly (bez dalšího vycházely z toho, že údaje na doručence jsou pravdivé), zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, přičemž je zjevné, že je potřeba vést další dokazování. Proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil.

19. V dalším řízení bude povinností správních orgánů vést dokazování za účelem zodpovězení otázky, zda pan M. byl oprávněn zásilky adresované žalobci přebírat, tedy zda skutečně existovala plná moc, která jej opravňovala i k převzetí příkazu MěÚ Hranice. Pokusí se předně provést důkaz samotnou plnou mocí (v této souvislosti soud připomíná, že správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil – § 53 odst. 1 správního řádu), popř. se pokusí zjistit od doručujícího orgánu (provozovatele poštovních služeb), zda k udělení plné moci nedošlo před ním. Nezíská-li žalovaný listinu samotnou, popř. relevantní informaci o tom, že plná moc skutečně byla udělena (zejména od provozovatele poštovních služeb), vyslechne osoby, které byly doručování přítomny (pan M. a paní P. – zaměstnankyně provozovatele poštovních služeb) a svůj závěr o tom, jaké výpovědi uvěřil, přesvědčivě odůvodní.
20. Závěrem soud poznamenává, že pokud žalobce tvrdí, že při projednávání přestupku v Hranicích dne 1. 7. 2021 po policejní hlídce požadoval, aby mu byly písemnosti stran spáchaného přestupku doručovány k jeho matce do X (v průběhu řízení o přestupku žalobce tuto námitku ovšem nevznášel), je nutno vzít v úvahu, že adresa pro doručování dle § 19 odst. 4 správního řádu sice může být sdělena i pro řízení, která mohou být s dotyčnou osobou vedena i v budoucnu, avšak toliko u téhož správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 As 44/2010-56). Správnímu orgánu vedoucímu přestupkové řízení tedy žalobce striktně vzato adresu pro doručování neoznámil. Nicméně bylo povinností policejní hlídky v souladu se zásadou spolupráce a dobré správy (§ 8 odst. 2) sdělený požadavek zaznamenat do protokolu či oznámení o podezření ze spáchání přestupku a upozornit na něj tak MěÚ Hranice. Ten se pak, pokud se o požadavku tímto způsobem dozvěděl, měl v souladu se zásadou vstřícnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) skutečně pokusit písemnost nejprve doručit na tuto sdělenou adresu u žalobcovy matky. Pakliže by se však bylo prokázáno, že bratr žalobce pro přejímání písemností platně zmocněn skutečně byl, pak by doručování příkazu na adresu žalobcova trvalého pobytu tomuto zmocněnci bylo zcela dostatečné (žalobce ostatně ve svých podáních uváděl, že si trvalý pobyt u svého bratra ve Vyšehněvicích zřídil právě pro účely doručování úředních písemností).
21. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že ne každá vada musí bez dalšího vést k závěru o neplatnosti doručení. Významu pochybení správních orgánů při doručování se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který v obecné rovině dovodil, že jakkoliv je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech, na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 2/2004-43, č. 1115/2007 Sb. NSS). Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do sféry dispozice adresáta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73). Z výše citované judikatury správních soudů tedy lze dovodit materiální nahlížení na institut doručování, podle něhož je zjednodušeně řečeno smyslem tohoto institutu především seznámení se účastníků řízení s doručovanou písemností (obdobně srov. též rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, podle něhož, nepostupoval-li správní orgán dle § 19 správního řádu a své rozhodnutí nedoručil přednostně prostřednictvím veřejné datové sítě do zřízené datové schránky, nýbrž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jde o procesní pochybení, které však nebude mít vliv na platnost doručení, byla-li písemnost doručena nezpochybnitelným způsobem a účastník řízení se s ní seznámil).

22. Soud závěrem pro úplnost nad rámec nutného vypořádání uvádí, že si žalobce podle § 10b odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), může napříště požádat o vedení údaje o adrese, na kterou by mu posléze veškeré správní orgány byly povinny písemnosti doručovat (§ 20 odst. 1 správního řádu), popřípadě si zřídit datovou schránku, kterou je možno obsluhovat odkudkoliv.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a je nutno vést další dokazování. Proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží. Ty sestávají z nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Náhrada daně z přidané hodnoty z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce